

EEN VERRADERLIJK VERLANGEN

JODY HEDLUND

FRONT RANGE, COLORADO TERRITORY*Mei 1867*

Savannah Marshalls hart kneep samen.

In het donker van de ochtendstond bleef ze bij de voordeur stilstaan en keek om naar de voorname wenteltrap. Ze zou naar boven moeten lopen, naar haar kamer, om weer onder de dekens te kruipen en daar te blijven liggen.

Maar haar voeten leken wel verward geraakt in het weelderige tapijt in de vestibule, waardoor ze zich niet kon omdraaien. Ze kon de bruiloft niet laten doorgaan. Ze moest vandaag wegglijpen, haar paard zadelen en wegrijden.

Maar kon ze dat echt doen? Vertrekken zonder afscheid te nemen?

Ze greep de deurkruk vast. Het moest. Als ze het niet deed, zou iedereen haar overreden om met Chandler Saxton te trouwen – precies zoals ze nu al wekenlang deden.

Ze drukte een hand tegen haar borst om de strijd daarbinnen tot rust te brengen. Ze zei niet voor altijd nee. Alleen nu nog niet.

Ze hees haar tas over haar schouder, haalde diep adem, opende de deur en stapte op de rond het hele huis lopende veranda de koude meiochtend in.

Toen hij haar zag, stond meneer Pritchard op uit de schommelstoel en trok aan zijn pijp. ‘Alles klaar?’

Was ze er klaar voor?

Ze trok de deur achter zich dicht en verzette zich tegen de andrang om terug te gaan.

‘Ja.’ De koude wind blies over de Front Range vanuit het

noordwesten, vanuit de Rockies die op de hoogste toppen nog bedekt waren met sneeuw. Savannah trok haar jas dicht om zich heen. Die was geïmpregneerd met lijnzaadolie om hem wind- en waterdicht te maken en lekker warm gevoerd met flanel. Hij was niet zo zwaar als haar overjas, die ze op de koudste dagen droeg, maar hij zou haar goed van pas komen tijdens de tocht het hoogland in. Ze had haar kalfsleren handschoenen al aangetrokken en haar loshangende haren weggestopt onder haar hoed, die vroeger van Hartley was geweest.

‘Weet je zeker dat je vandaag mee wilt?’ Meneer Pritchard kwam klossend de verandatrap af. ‘Ik weet dat je het druk hebt. Met je klaarmaken voor die luxe bruiloft van je en zo.’

De bruiloft was al over drie dagen en haar moeder maakte een hoop drukte over de laatste voorbereidingen. Eigenlijk maakte haar moeder al een hoop drukte sinds ze eerder deze maand was teruggekeerd uit hun winterhuis in St. Louis, met een bruidsjurk, versieringen en een enorme takenlijst.

Savannah liep haastig achter meneer Pritchard aan. ‘Ik kan wel even een pauze gebruiken van al dat plannen maken.’ Ja, het was een pauze dat ze wegging. Dat was het, een pauze.

‘Goed dan.’ Zijn voeten knerpten in het laagje rijp waarmee het gras was bedekt. ‘Als je het maar zeker weet.’

Wist ze het zeker?

Ze keek om naar de donkere ramen van het herenhuis, waar iedereen nog sliep. Haar vader had het prachtige huis voor haar moeder laten bouwen om haar te verlokken op de ranch in Colorado te komen wonen, wat ze nog steeds maar de helft van het jaar deed. Met de lange zuilenrij langs de hele lengte van de voorgevel kwam de Griekse Revival-stijl overeen met het plantagehuis in Georgia, waar ze voor de oorlog in hadden gewoond. Vanbinnen was het net zo mooi als vanbuiten. Daar had haar moeder wel voor gezorgd.

Savannah hield haar pas in. Wat zouden haar ouders doen als ze niet trouwde met Chandler en zijn geld? Ze hadden de rijkdommen die het huwelijk met zich zou meebrengen nodig, zodat

haar vader weer in de spoorwegen kon investeren. Maar wat zou zij doen met haar leven als ze mevrouw Chandler Saxton werd? Zeker nu Chandler duidelijk had gemaakt dat hij niet wilde dat ze ondergeschikt werk deed als echtgenote van een zuidelijke heer. Hij was met haar moeder overeengekomen dat ze zich moest richten op hun huis en hun kinderen, en dat er een eind moest komen aan haar dagen als veearts.

Zou ze niets beters te doen hebben met haar tijd dan haar huis inrichten?

Ze wilde niet ongelukkig eindigen, zoals haar moeder. Natuurlijk, haar elegante en lieve moeder probeerde te verbergen dat ze ontevreden was. Maar het was makkelijk in te zien en een van de redenen dat haar vader zo graag naar het oosten wilde, naar Atlanta en de beschaving, waar haar moeder meer kon genieten van vriendschappen en sociale omgang.

Savannah verplaatste haar aandacht naar de grote paardenshuur en naar Silas, die was opgestaan om hun paarden te zadelen en nu luid geeuwend bij de brede deur stond. Hij hield een enkele lantaarn vast die haar zwarte morgan, Molasses, belichtte, hoewel ze normaal op Sugar reed, haar appaloosa.

Het probleem met Sugar was dat ze uniek was. Met haar zilverwitte vacht en donkere luipaardvlekken viel het paard erg op. Als haar vader en Chandler naar haar op zoek gingen, hoefde iemand maar één keer het paard te beschrijven en ze zouden haar op het spoor zijn.

Met Molasses zou ze meer tijd krijgen. En ze had meer tijd nodig, toch? Een paar weken of zelfs een maand om de dingen weer in verhouding te zien. Misschien zou ze zichzelf daarna zover kunnen krijgen dat ze het huwelijk doorzette.

‘Het spijt me, pap,’ fluisterde ze. ‘Ik weet dat je teleurgesteld zult zijn.’ Sinds Chandler naar het westen was gekomen om te helpen de ranch te besturen, was hij als een tweede zoon voor haar vader geworden. Nadat haar vader zo veel verdriet van Hartleys dood had gehad, wilde ze niet dat hij door haar Chandler ook verloor en nog bedroefder werd.

Maar toch, ermee ínstemmen om met Chandler te trouwen was iets anders dan het daadwerkelijk dóórzetten. Naarmate de bruiloft dichterbij kwam, had ze zich steeds meer als een wilde mustang in het nauw gedreven gevoeld. Ze had in kringetjes rondgedraaid, eerst de ene kant op en toen de andere... Nu ze een zadel en een hoofdstel zag, moest ze ontsnappen. Om vrij te zijn, zodat ze eerst kon beslissen wat ze voor zichzelf wilde.

‘Dank je, Silas.’ Meneer Pritchard nam de teugels van zijn paard over van de al wat oudere stalknecht.

Savannah overhandigde Silas een haverzak, in de hoop dat hij geen vragen zou stellen over haar extra bagage. Natuurlijk, ze droeg haar leren tas altijd diagonaal over haar schouder gesespt als ze met meneer Pritchard bezoeken aflegde. Ze was net zo goed als de veearts op alle dierenkwalen voorbereid.

‘Bind de tas op mijn zadel, als je wilt.’ Ze zette haar voet in de stijgbeugel en hees zich op.

De stalknecht keek van haar naar de haverzak en terug.

Ze deed of ze het niet in de gaten had en zwaaide zich met veel vertoon in het zadel.

Aarzelend hief Silas de tas.

‘Schiet op, Silas. Meneer Pritchard en ik moeten op weg.’ Ze schikte haar rok met splitten aan weerszijden over de broek die ze eronder droeg en hoopte dat Silas de vraag die op zijn warmbruine gezicht geschreven stond niet zou uitspreken.

Hij ging aan de slag en maakte met een touw een lus om haar tas die hij aan het zadel vastbond. Nadat hij de laatste knoop had strakgetrokken, deed hij een stap opzij en haakte zijn vingers door zijn bretels. ‘U neemt een hoop spullen mee, juffrouw Savannah.’

Ze wilde haar ingehouden adem net laten ontsnappen toen haar longen weer samenknepen, zeker zodra meneer Pritchard naar de haverzak keek en een wenkbrauw optrok.

Ze wuifde zijn zorgen weg. ‘Gewoon een paar extra dingen. Niks om je druk over te maken.’

Silas kneep zijn lippen op elkaar, wat duidelijk maakte dat hij haar niet geloofde.

Ze dreef Molasses vooruit. De ranchknechten zouden wakker zijn en zich op dit vroege uur klaarmaken voor de dag, maar de hutten en veeschuren lagen verspreid door het weiland aan de oostkant, een eind weg van het grote huis. Dat betekende dat ze niet bang hoefde te zijn dat ze Chandler of een van de andere cowboys tegenkwam. Maar de huisbedienden zouden al gauw wakker worden en ze wilde op weg zijn voordat nog iemand haar tas zag en zich afvroeg wat ze in haar schild voerde.

‘Weet de meester waar u heen gaat?’ riep Silas haar na.

‘Natuurlijk weet hij dat.’ Ze kon alleen maar hopen dat haar brief met uitleg genoeg was. Die had ze in een envelop achtergelaten op de ladekast in haar kamer. De bedienden zouden hem vandaag zien als ze binnenkwamen om op te ruimen en schoon te maken, maar ze zouden er niet aan komen. Als ze niet terugkwam, zou haar vader op onderzoek uitgaan en het briefje vinden waarin ze de verloving uitmaakte.

Als hij het had gelezen, zouden zijn schouders hangen en de lijnen in zijn knappe gezicht zouden dieper worden.

Haar keel werd dichtgeknepen en ze knipperde tegen haar tranen. Ze moest sterk blijven. Na een paar dagen zou hij vast beseffen dat het goed was dat ze had besloten weg te gaan, dat het huwelijk een te grote verbintenis was om aan te gaan zonder zeker te weten dat ze er klaar voor was.

Ze hoopte dat hij tot die conclusie zou komen. Als hij maar niet zo’n moeite had om alle rijkdommen die hij in de oorlog had verloren te compenseren... Als hij en haar moeder maar niet afhankelijk waren van de verbintenis met Chandler om hun toekomst veilig te stellen...

Haar paard draafde voor meneer Pritchard uit de laan af die wegleidde van het huis. Het landschap was in duisternis gehuld, maar de sterren gaven genoeg licht om de rotsige vlakten van het oosten mijlenver voor hen uitgestrekt te zien, helemaal naar Kansas en de Missouri-rivier. De grond was niet geschikt voor landbouw, maar perfect voor een ranch, zoals haar vader kort na de goudkoorts had ontdekt.

Als een van de directeurs van de Central of Georgia Railway had hij voor de oorlog zijn aandelen in het bedrijf verkocht en geïnvesteerd in land in het westen. Savannah vermoedde dat hij dat had gedaan om het groeiende conflict uit de weg te gaan, vooral om Hartley bij de gevechten weg te houden. Het had weinig goeds uitgehaald. Hartley was door de oorlogsjaren heen in leven gebleven, maar een onbedoelde schop tegen zijn hoofd van een paard had hersenletsel veroorzaakt en hem evengoed gedood als een verwonding op het slagveld had kunnen doen.

Terwijl ze het hek openmaakte en Molasses onder het metalen bord door leidde waarop de naam van hun ranch was vermeld, Double L, stond ze zichzelf toe een laatste blik te werpen op het huis dat de afgelopen zeven jaar haar thuis was geweest. Bij daglicht tekende het huis zich af tegen de achtergrond van de rode zandsteenformaties en de bergen in de verte.

‘Ik hou van je, mama,’ fluisterde ze. ‘Ik hou van je, papa. Ik beloof dat ik dit zal goedmaken.’ De moeilijkheid was alleen dat ze niet wist hoe.

‘Eerste halte, Smith Fork Ranch.’ Meneer Pritchard nam een trek van zijn pijp en kwam op zijn gemak naast haar rijden; de paardenhoeven klonken luid op de harde aarde. ‘Ze hebben een paar kalveren met diarree.’

‘En de Middletons? Hun veulen heeft moeite met drinken.’ De Middletons woonden dicht bij Fountain in de buurt van Ute Pass en ze moest de wagenweg bereiken voordat de voermannen vertrokken, zodat ze voor de veiligheid met hen kon meerijden. De weg die naar Ute Pass leidde, was een van de voornaamste transportroutes door de regio Pike’s Peak en liep kronkelend door South Park helemaal naar Leadville.

Een week geleden nog had meneer Pritchard gezegd dat het aantal ranches in de streek South Park sterk was toegenomen en dat de ranchers daar een veearts in dienst wilden nemen. Hij zei dat hij er zelf heen zou gaan als hij een jongere en robuustere man was die de zware leefomstandigheden van het hoogland aankon.

Sinds meneer Pritchard erover begonnen was, had Savannah

aan weinig anders meer kunnen denken. Ze mocht dan niet gestudeerd hebben en geen graad hebben behaald, zoals meneer Pritchard, maar hij beweerde dat zij even goed was als alle dierenartsen die hij ooit had gekend.

Natuurlijk was het nieuws over de vraag naar een veearts net gekomen op het moment dat de huwelijksdruk was opgevoerd tot ondraaglijke proporties. En de vorige dag, toen ze gehoord had dat de voermannen de bergen in zouden gaan, had ze geweten dat dit haar kans was – misschien haar laatste kans – om de vrijheid te proeven voordat ze terug moest binnen de omheining.

‘Als u wilt,’ zei ze, ‘kan ik naar de Middletons rijden. U weet dat ik goed ben met veulens. Ik heb dat schatje aan het drinken voordat u er bent.’

‘Je hebt een zachte hand met alle paarden. Niet alleen met veulens.’ Er klonk trots in meneer Pritchards stem.

‘Alles wat ik weet, heb ik van u geleerd.’

‘Nee, Savannah. Het is zo dat sommige mannen – en vrouwen – geboren worden met een natuurlijk vermogen om met dieren om te gaan. En jij bent zo iemand.’

Dacht iedereen er maar zo over. Haar vader had haar altijd meer gesteund in haar omzwervingen met meneer Pritchard dan haar moeder, maar ook hij hield nog vast aan de traditionele opvatting dat zulk werk beter aan mannen kon worden overgelaten. Maar hij had haar haar zin gegeven en haar in dat opzicht meer vrijheid toegestaan.

Savannah glimlachte. ‘Dus ik mag vooruitrijden naar de Middletons?’

Hij gniffelde om haar kennelijke gretigheid. ‘Ik zal je daar afleveren en dan doorrijden naar Smith Fork.’

‘Dank u wel.’

‘Alleen niet tegen je vader zeggen dat ik je zonder toezicht heb achtergelaten. Als hij erachter komt, zal hij je nooit meer met mee laten gaan.’

‘Ik beloof dat ik niets zal zeggen, als u het ook niet doet.’ Ze kreeg een ongemakkelijk gevoel, in de wetenschap dat ze meneer

Pritchard in een moeilijke situatie bracht.

Maar dat gevoel moest ze opzijduwen. Voor deze ene keer. En het was maar te hopen dat iedereen haar uiteindelijk zou vergeven wat ze moest doen.

2

‘Als je dat paard nog één keer schopt, dan schop ik jou.’ Brody McQuaid zette zijn voeten uiteen en sloeg zijn armen over elkaar.

Brody’s stem klonk zacht en kalm, maar het verkeer in de hoofdstraat van Fairplay kwam sneller om hem heen tot stilstand dan wanneer hij had geschreeuwd. De veehoeder bleef met zijn laars in de lucht staan.

De mustang, een grijsbruine merrie, bleef op de grond liggen waar ze in elkaar was gezakt; haar flanken zwoegden, haar ribben waren zichtbaar, evenals een heleboel littekens en open wonden. Het ergste van alles was dat er bloed uit een snee in het voorbeen van het paard sijpelde. Ze was gewond. Ernstig gewond. En ze moest verzorgd worden, niet afgetuigd.

Met zijn hand op zijn geholsterde revolver richtte de veehoeder zich op en draaide zich om. De avondzon scheen de man recht in het gezicht, op de gebroken tand en de kromme neus van Lonnie Quick. De voorman van Stirrup Ranch. Een rotzak van een kerel.

Brody had het kunnen weten. Bijna alle paarden op Stirrup Ranch droegen littekens en waren bang voor hun eigen schaduw; ze sprongen al opzij als ze een zandvlo zagen.

‘Ik geloof dat ik je niet goed gehoord heb, knul.’ Stukjes pruimtabak sproeiden in Lonnie Quicks baard. ‘Jij gaat mij toch zeker niet vertellen hoe ik mijn eigen paard moet behandelen, of wel?’

‘Jawel. Dat is precies wat ik je zeg.’ Brody’s spieren spannen van verlangen om uit te halen, om iets of iemand te stompen. De woede vanbinnen raasde dag en nacht als aanhoudend geschut. Maar op momenten als deze voelde hij een stormram in zijn borst die smeekte om te worden losgelaten.

Hij balde zijn handen tot vuisten, half in de hoop dat Quick

het paard opnieuw zou schoppen. Hem een reden zou geven om de gluisperige voorman een paar dingen te leren over de behandeling van een mustang.

De kerel van Stirrup Ranch was, zoals te veel anderen, van de school die wilde paarden op een ruwe manier temde – door ze met een lasso te vangen, te blinddoeken en de bronco's zonder verdere plichtplegingen een zadel op te leggen. Dat soort lui gaf er de voorkeur aan hun sporen diep in de flanken van het paard te drijven, het dier te slaan met een rijzweep van gevlochten, ongelooide leer en het uit te vechten. Die ruwe methoden leverden zelden een goed paard op.

En dat was waarschijnlijk de reden waarom Quicks mustang hem een heleboel moeilijkheden bezorgde.

Quick gluurde naar Brody's gebalde vuisten en toen naar zijn gebarsten lip en blauwe oog. De sporen van de laatste knokpartij vervaagden, maar zijn reputatie rake klappen te kunnen uitdelen werd alleen maar groter.

De moeilijkheid was dat Flynn elke keer als Brody gevochten had nijdig werd en tegen hem schreeuwde dat het slecht was voor zijn handel. Flynn had hem eerder die week stevig uitgekafferd om zijn woeste gedrag. En toen Brody terug schreeuwde dat hij met zijn gedrag en al de ranch zou verlaten, liet Flynn zijn schouders hangen.

'Ik wil niet dat je weggaat, Brody.' Flynn's stem klonk bedroefd. 'Ik maak me alleen zorgen over je. Omdat je om iedere kleinigheid op oorlogspad gaat, zodat je jezelf kunt straffen.'

Brody kon gerust toegeven dat hij in de eerste maanden na het sterven van Newt wel honderd keer dood had gewild. Het verlies van zijn beste vriend was hard aangekomen, hij had zichzelf de schuld gegeven en had niet verder gewild. Hij had zich niet meer bekommerd om zijn herstel, al hadden Flynn en zijn vrouw Linnea gedaan wat ze konden om hem weer op de been te helpen.

Hij was een moeilijke patiënt geweest in die lange weken dat ze in New York City bij Linnea's familie hadden verbleven. Hij was agressief en weerspannig geweest en had geprobeerd een

einde aan zijn leven te maken. Als lieve kleine Flora er niet was geweest... dan wist hij niet of hij het gehaald zou hebben.

Maar sinds hij anderhalf jaar in South Park woonde, had hij dat allemaal achter zich gelaten. Toch? Of had Flynn gelijk? Probeerde hij nog steeds zichzelf te straffen?

Hij hield zijn hoofd schuin en keek strak naar Quicks revolver. Hoopde hij eigenlijk te worden neergeschoten?

Nou, nee, hij kon Flora niet achterlaten. Zijn nichtje was drieënhalve en had hem nodig. Hij was niet van plan het risico te nemen gedood te worden en haar diepbedroefd achter te laten.

Daarnaast had hij na hun laatste ruzie tegen Flynn gezegd dat hij beter zijn best zou doen om zich in de hand te houden. Hij wilde Flynn en Wyatt niet in verlegenheid brengen door hun ranch moeilijkheden te bezorgen nadat ze de afgelopen vijf jaar zo hard gewerkt hadden om hem weer op te lappen. Zijn oudere broers hadden samen het grootste stuk grond in South Park en een van de grootste in heel Colorado.

Brody ontspande zijn vuisten en haalde diep adem voordat hij naar de gewonde mustang knikte. 'Ik zal je paard meenemen naar Healing Springs en haar daar verder voor je temmen.'

Quicks lippen krulden in een hatelijke lach. 'Dit sneue geval gaat nergens anders heen dan als varkensvoer naar de dichtstbijzijnde boerderij.'

'Nee!' De kreet van een vrouw rees op in de doodse stilte die was neergedaald over de anders zo drukke doorgangsweg. 'Ze heeft gewoon een beetje liefdevolle zorg nodig, dan komt het helemaal goed.'

Voordat Brody begreep wat er gebeurde, steeg een vrouw van een mooi gebouwde, goedverzorgde morgan af en liet zich voor de mustang op haar knieën vallen. Ze haalde een leren tas van haar schouder, klapte hem open en haalde er een kniptang, een glazen fles, een metalen blik en gaas uit.

Quick deed vlug een stap opzij, alsof hij evenmin als Brody wist wat hij van de nieuwkomer moest denken. 'Wat denk jij dat je daar doet, dametje?'

Deskundig hanteerde ze de schaar rond de wond, knipte met één hand haar weg en streelde met de andere de flank.

De merrie tilde haar hoofd op en hinnikte zacht.

De vrouw boog zich naar haar toe en sprak zachtjes, stak haar hand uit naar de neusvleugels van de mustang om het dier de kans te geven aan haar te snuffelen.

Quick schraapte zijn keel. ‘Hoor es, juffie. Ik weet niet wie je bent —’

‘Ik ben Savannah Marshall, de nieuwe veearts van South Park.’ Ze streek met een hand zo vriendelijk en zacht over de hals en schouder van het paard dat de mustang haar hoofd weer neerlegde en vol vertrouwen zachtjes briede.

Hoe had deze vrouw binnen een paar seconden het vertrouwen van dit halfwilde paard gewonnen?

Brody staarde gefascineerd naar haar, Savannah Marshall, evenzeer met stomheid geslagen als de andere toeschouwers. Ze droeg een zwarte vilten mannenhoed, met een brede rand. Hoewel hij door die rand haar gezicht niet kon zien, verborg die niet haar lange blonde haar dat over haar rug viel en met een reepje leer in haar nek bij elkaar werd gehouden.

Haar kleren waren stoffig, maar van mooie kwaliteit, en haar openhangende jas onthulde het slanke figuur van een jonge vrouw.

Een vrouwelijke veearts? Wie had er ooit zoiets gehoord? Waar kwam ze vandaan? En was ze gediplomeerd?

De menigte roezemoesde en Brody hoorde dat sommige mannen zijn vragen hardop uitspraken.

‘Nooit gehoord van een vrouwelijke paardendokter.’

‘Vrouwen kunnen geen echte veearts zijn. Klopt gewoon niet.’

‘Ze is te jong om ergens wat van af te weten.’

Savannah Marshall bleef bezig met de mustang en al pratend en aaiend knipte ze meer haar in de buurt van de wond weg. Als ze de commentaren al hoorde, sloeg ze er geen acht op, het was waarschijnlijk niet voor het eerst dat ze met zo’n reactie te maken kreeg.

Uiteindelijk slaakte Quick een geërgerde zucht. ‘Luister eens, juffie. Ik heb hier geen tijd voor.’

‘Het duurt niet lang. Dat beloof ik.’ Haar antwoord klonk net zo vriendelijk als haar aanraking was, waarschijnlijk meer omwille van het paard dan de voorman.

Het paard briepte weer.

Ze drukte zachtjes met haar hand tegen de snuit van het paard, als om het dier ervan te verzekeren dat ze geen kwaad in de zin had.

Quick bukte en duwde zijn Colt tegen het hoofd van het paard. Toen hij de haan hoorde klikken, stoof Brody naar voren en ramde Quick met zijn schouder opzij.

Quick vloekte en probeerde zijn evenwicht terug te vinden. Maar Brody duwde tegen hem aan en hij viel op de grond. Brody lag meteen boven op de pezige man, raakte Quicks kaak met zijn ene vuist en sloeg met de andere de revolver uit zijn hand.

Het wapen schoof door de aarde tot een bekende, manke, in een laars gestoken voet erop werd gezet en het tot stilstand kwam.

Flynn.

Brody keek op en zag de frustratie op het verweerde gezicht van zijn broer. Voordat hij een verklaring kon geven voor het gevecht, ramde Quick een vuist tegen zijn neus, waardoor zijn hoofd achteroversloeg.

Pijn schoot door zijn botten, maar hij nam Quick des te harder te grazen, door hem in zijn buik te stompen en toen in zijn gezicht. Hij dwong zichzelf te stoppen en zijn hand in zijn zak te stoppen. Terwijl er bloed uit zijn neus en over zijn lippen op Quicks hemd droop, haalde Brody een aantal zilveren dollars uit zijn zak en liet ze op de borst van de man vallen.

‘Zo. Dat is meer dan iedere boer je zou geven voor de mustang.’

‘En als ik haar nou niet aan je wil verkopen?’ Quick probeerde hem van zich af te gooien, maar Brody liet zich hard neerkomen op zijn ribben.

Quick vloekte.

‘Graag of helemaal niet, maar het paard is nu van mij.’ Brody hield Quicks blik een aantal seconden vast, lang genoeg om de voorman te laten weten dat hij van plan was zijn zin te krijgen en dat niemand daar verder iets aan kon doen.

Brody stond op en haakte zijn vingers in zijn pistoolkoppel. Quick kroop overeind en raapte de zilveren dollars op die op straat waren gevallen. Het was het laatste geld dat Brody had verdiend met de verkoop van twee in het voorjaar door hem getemde mustangs aan vrachtvervoerders die uit Denver waren gekomen. Wat betekende dat hij blut was.

Wat gaf het. Wilde paarden kwamen voor in het hele hoogland en hij zou er gauw genoeg meer vangen en temmen.

Quick slenterde naar Flynn toe. Zijn broer knikte de voorman van Stirrup Ranch toe en overhandigde hem zijn revolver. ‘Sorry voor de vechtpartij, Quick.’ Flynn dempte zijn stem, maar de verontschuldiging raakte Brody diep en hard. ‘Je weet dat Brody er niets mee bedoelt.’

Brody keerde de twee en de rest van de nog steeds toekijkende mannen de rug toe en knielde neer naast de veearts. Hij had zijn broer weer beschaamd gemaakt, maar hij zat er niet op te wachten dat Flynn zich voor hem excuseerde.

‘Hou die jongen van je een beetje korter, McQuaid,’ zei Quick strijdlustig. ‘Hij maakt moeilijkheden overal waar hij komt, dat weet je best.’

Een nieuwe uitbarsting van woede welde in Brody omhoog. Hij wilde opstaan en Quick nog een paar stompen geven. Maar hij kruiste zijn handen over zijn gebogen knie en deed alsof hij de veearts gadesloeg die de wond van het paard bette met een zoutoplossing.

Ze zette het flesje opzij, rolde een stuk gaas uit en scheurde het af met haar tanden. Zonder haar aandacht van de mustang af te wenden, stak ze hem de doek toe.

Aarzelend nam hij die aan. Wat wilde ze dat hij ermee deed? Hij mocht dan goed kunnen omgaan met vee, maar hij hield er niet van hun wonden te verzorgen. Hoewel bloed en openliggend

vlees hem niet meer misselijk maakten, zoals voor de oorlog, kon hij het lijden nog steeds niet goed aanzien.

Savannah hervatte haar inspanningen om de snee in het voorbeen schoon te maken.

Uit zijn ooghoek zag Brody dat Quick zijn revolver in de holster stak en de straat overstak naar de Senate Saloon.

Flynn kwam niet van zijn plaats en had waarschijnlijk nog steeds een frons op zijn voorhoofd.

Brody voelde aan het stuk linnen en hield het voor haar op.

‘Het is voor je neus.’ Voor de eerste keer sinds ze geknield bij de mustang zat, verplaatste ze haar aandacht en hield haar hoofd zo schuin dat hij in een paar blauwe ogen keek, zo zacht en eideloos als de lucht op een zomerdag. De vriendelijkheid in de diepte van haar ogen kalmeerde hem even snel als ze het paard had gekalmeerd.

Hij blies gespannen uit en op datzelfde moment ging ze wat verzitten en gunde ze hem een betere blik op haar gezicht. Haar knappe gezicht.

Zijn hart haperde.

Alles wat hij zag, van haar hoge jukbeenderen en haar elegant geronde kin tot haar perfect geproportioneerde neus, was verfijsd. Haar lippen welfden bevallig en hij keek naar het mooie gleufje boven haar bovenlip.

Ze trok aan het gaas dat in zijn vingers bungelde, nam het van hem over en bracht het naar zijn neus. Hij moest haar tegenhouden – ieder ander zou hij hebben tegengehouden. Maar hij kon niet bewegen toen ze het linnen naar de plek onder zijn neus bracht. Zacht drukte ze het tegen de brug.

Hij kromp ineen.

‘Sorry.’ Ze liet los en haar ogen werden nog zachter toen haar blik over zijn gezicht dwaalde. ‘Bedankt voor wat je hebt gedaan om dit prachtige schepsel te redden.’

Hij wilde iets zeggen, maar zijn tong leek gevangen in een laso.

Ze veegde weer langs zijn neus. ‘Het was niet mijn bedoeling dat je gewond zou raken omwille van het paard.’

Hij moest haar laten weten dat het totaal haar schuld niet was. Hij zou met Lonnie Quick in discussie zijn gegaan, ook als zij niet was verschenen. Maar hij bleef haar als een dwaas aanstaren.

‘En het was zeker niet mijn bedoeling dat je voor het paard zou betalen.’ Ze liet het gaas zakken en streek over zijn bovenlip.

Ze raakte zijn lip aan. Lieve help. Er begon iets in zijn borst te galopperen.

‘Ik zal je terugbetalen zo gauw ik kan.’ Ze bette zijn onderlip voordat ze verderging naar zijn kin.

Het galopperen versnelde zozeer dat hij bang was dat zijn hart uit zijn borst zou barsten. Wanneer was hij voor het laatst door een vrouw aangeraakt? Afgezien van de verpleegsters die hem na de oorlog hadden verzorgd, kon hij niet bedenken wanneer hij interactie had gehad met een vrouw die geen familie was.

Het was jaren geleden. Kennelijk te lang, gezien zijn reactie.

Ze veegde het laatste bloed van zijn kin. ‘Zo.’ Ze schonk hem een glimlach, die hem verwarmde. En toen haar ogen de zijne vonden, verspreidde de warmte zich naar zijn ledematen.

Hij moest zich bedwingen en zich niet als een domme, sprakeloze sukkel gedragen. Hij bracht zijn hand omhoog en pakte het gaas vast. In zijn onhandige beweging streken zijn vingers langs de hare. Het contact deed een vreemde stroom door hem heen schieten, zodat hij het stuk linnen bijna verfrommelde en liet vallen.

Ze leek het niet te merken, want ze had haar aandacht weer op de mustang gericht. ‘Ze is afgetuigd. Met een beetje verpleging en tederheid heeft ze het potentieel om een goed ranchpaard te worden.’

‘Dat denk ik ook.’ Zijn stem klonk schor, dus hij schraapte zijn keel.

‘Ik beloof dat ik je haar uit handen zal nemen als ik me geïnstalleerd heb.’

Hij schraapte opnieuw zijn keel. ‘Geen haast.’

Ze opende een blikje en stak haar vingers in een olieachtige zalf die ze vervolgens over de wond van het paard uitsmeerde.

Was ze hier met een echtgenoot? Ze droeg geen trouwring. Maar toch, de meeste vrouwen kwamen niet zonder een man naar het hoogland.

Hij keek rond, maar hij zag geen andere mannen dan de gebruikelijke. ‘Ga je hier met... familie wonen?’ Hij kon zich er niet toe zetten ‘echtgenoot’ te zeggen, maar een vrouw zoals zij had ongetwijfeld al een man.

Haar vingers kwamen tot stilstand.

Zijn adem stokte in zijn longen terwijl hij haar antwoord afwachtte.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik ben alleen gekomen.’ Aan het spoor van droefheid in haar stem te horen moest ze een man hebben achtergelaten. Wie was ze? Een bijzonder iemand?

In de minuten daarna keek Brody zwijgend toe terwijl ze de zalf inwreef en vervolgens een verband op de plek aanbracht.

Toen het op zijn plaats zat, ging ze op haar hielen zitten en veegde haar handen af aan een doek die ze uit haar tas had gehaald. ‘Ik kom morgenochtend bij je thuis langs om de wond schoon te maken en het verband te verwisselen.’

‘Bedankt.’ Hij zou haar opnieuw te zien krijgen. Hij wist niet waarom die gedachte hem zo veel plezier deed, maar zo was het wel. Heel veel plezier.

COWBOYS VAN COLORADO

3

Zij vlucht voor een toekomst die niet de hare is.

Hij voor de onrust in zijn hart.

Samen vinden ze een nieuw doel om voor te strijden.

1876. Veearts Savannah Marshall wil na de dood van haar broer niets liever dan haar vader gelukkig maken. Ook als dat betekent dat ze moet trouwen met de man die hij voor haar heeft uitgekozen. Maar vlak voor haar bruiloft slaat de twijfel toe en vlucht ze naar South Park.

De oorlog mag dan wel voorbij zijn, in het hoofd van ex-soldaat Brody McQuaid is de rust nog niet teruggekeerd. Toch heeft hij een nieuw doel gevonden: zorgen voor zijn nichtje en de wilde paarden beschermen tegen ranchers die genadeloos op ze jagen. Dan staat er plots een wel heel aantrekkelijke vrouwelijke veearts voor zijn neus...

Terwijl ze alles op alles zetten om de paarden te redden, bloeit er een ontembare liefde op. Maar wanneer de ranchers dichterbij komen, wordt Savannah verscheurd tussen plicht en verlangen. Ook Brody kan zijn verleden niet langer ontvluchten. Pas als ze hun angsten onder ogen zien, zijn ze vrij om voor een nieuwe toekomst te kiezen.

Jody Hedlund schrijft historische romans met moedige vrouwen in de hoofdrol. *Een verraderlijk verlangen* is het derde deel in de serie *Cowboys van Colorado*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3891 0

9 789029 738910

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT